

Саме такий підхід дозволяє школам Великобританії і США скоротити гендерний розрив між ними в дисциплінах як природничо-наукового, так і гуманітарного циклу, враховувати інтереси кожного учня, незалежно від статі.

Але і гендерний підхід в освіті має на даний момент ряд недоліків. до них необхідно віднести:

- відсутність методичних розробок для конкретної ступені освіти і окремих предметів;

- протиріччя ідей гендерного підходу і поширених форм і змісту освітньої практики.

Як очікується, дівчата і юнаки, виховані на егалітарних ідеях гендерної рівності статей, будуть з більшою повагою і гнучко, на зовсім інших підставах вибудовувати свої стосунки з протилежною статтю, зможуть обирати моделі сімейних і репродуктивних відносин з набагато більшої кількості варіантів, ніж їхні однолітки, виховані на статеворольових стереотипах.

Таким чином, процесі гендерного виховання формуються моральні риси, моральні звички поведінки, розвиваються вольові якості особистості .. Отже, гендерне виховання має важливе значення для вирішення проблем морального розвитку українського суспільства.

ЛІТЕРАТУРА

1. Говорун Т. Гендерна ідеологія у навчально-виховному процесі / Т. Говорун, О. Кікінеджі // Освіта і управління. – 2003. – Т. 6. – № 4. – С. 56–69.
2. Кравець В. П. Гендерна педагогіка. Навчальний посібник / В. П. Кравець. – Тернопіль : Джура, 2003. – 416 с.
3. Митрофанова А.А. Гендерный подход в педагогике / А. А. Митрофанова // Введение в гендерные исследования/ Под ред. И.В. Костиковой. – М.: Аспект Пресс, 2005. – С. 182-194.
4. Міщик Л. І. Актуальність гендерного підходу в освіті / Л. І. Міщик // Проблеми освіти: Науковометодичний збірник. – К., 2002. – Вип. 27. – С. 118–127.
5. Петренко О. Б. Становлення гендерного підходу до освіти і виховання в українському суспільстві / О. Б. Петренко // Оновлення змісту, форм та методів навчання і виховання в закладах освіти. – Рівне: РДГУ, 2003. – Вип. 27. – Ч.1. – С. 110–120.

Йотка А.О.

Державний біотехнологічний університет

ІНСТИТУАЛІЗАЦІЯ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ: ПОЛІТИКО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

В нашій країні особливої важливості у сучасну епоху набуває інституалізація політичних партій. Ідеться насамперед про порядок їхнього утворення та регулювання внутрішньої структури і політичної діяльності. Тривалий час це відбувалося поза межами правового регулювання держави. Політичні партії розглядалися державною владою як приватні організації, подібні до різноманітних клубів і товариств. Становище змінилося, коли партії

були визнані складовою політичної системи спочатку наукою, а потім і конституційним правом.

Нині можна виокремити два основних методи регулювання правового статусу та порядку діяльності політичних партій – зовнішній і внутрішній.

Зовнішній метод регулювання здійснюється за допомогою прийняття конституцій, звичайних парламентських законів і винесення судових рішень.

Конституційний статус політичних партій визначено ст.36 Конституції України, яка закріплює право громадян на об'єднання в політичні партії «Громадяни України мають право на свободу об'єднання у політичні партії та громадські організації для здійснення і захисту своїх прав і свобод та задоволення політичних, економічних, соціальних, культурних та інших інтересів, за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту прав і свобод інших людей».

На конституційному рівні зафіксовано також основні завдання партій: «Політичні партії в Україні сприяють формуванню і вираженню політичної волі громадян, беруть участь у виборах».

Конституція забороняє утворення і діяльність політичних партій, програмні цілі або дії яких спрямовані на ліквідацію незалежності України, зміну конституційного ладу насильницьким шляхом, порушення суверенітету і територіальної цілісності держави, підрив її безпеки, незаконне захоплення державної влади, пропаганду війни, насильства, розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі, посягання на права і свободи людини, здоров'я населення.

Конституційні положення є основою для законодавчої діяльності політичних партій.

Внутрішній метод регулювання здійснюється самими політичними партіями через їх центральні й місцеві керівні органи. Усі партії незалежно від ступеня їхнього організаційного оформлення мають певну внутрішню структуру, між різними партійними органами існують інституалізовані відносини. Особливим предметом регулювання в організаційно оформлених партіях є членство. Керівні органи партій – з'їзди, конференції, комітети приймають програми, статuti, правила, інструкції з питань організаційної структури та партійної діяльності. Партійні норми, що видаються в такому порядку, не мають, як правило, правового характеру, і їхнє примусове виконання через суд неможливе. Необхідною гарантією дотримання внутрішньопартійних норм є різні засоби власне партійного примусу (виключення з числа членів, стягнення, відмова у висуванні в кандидати тощо).

Для сучасного етапу характерна тенденція до тісних контактів між керівництвом політичних партій і державним апаратом. Зараз у політичній системі нашої країни відбувається подальша інституалізація політичних партій, підсилюється їхній взаємозв'язок з різними ланками державного механізму.

Література.

1. Воронянський О. В., Зайончковський Ю. В., Романова С. С. Політологія з модулем «Україна, Європа, світ». – 2021.
2. Воронянський О. В. и др. Національний суверенітет: український вимір в контексті світової політичної думки. – 2017.
3. Воронянський О. Національна еліта сучасної України: проблема визначення //Українознавчий альманах. – 2012. – №. 8. – С. 205-207.
4. Воронянський О. В. Становлення системи державної влади в Україні як результат боротьби груп інтересів //Вісник Харківського національного університету імені ВН Каразіна. Серія: Питання політології. – 2011. – №. 18. – С. 128-134.
5. Калініченко В. В. и др. Історія України: від найдавніших часів до сьогодення. – 2016.
6. Kuksa I. et al. State regulation of innovative employment in the context of innovative entrepreneurship development //Management Theory and Studies for Rural Business and Infrastructure Development. – 2019. – Т. 41. – №. 2. – С. 228-236.
7. Моїсєєва Н. І. Становлення системної методології досліджень соціальної комунікації //Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія. – 2015. – №. 1. – С. 88-95.
8. Моїсєєва Н. Електронна епоха соціальних комунікацій: структурно-діяльнісні трансформації / Н. Моїсєєва // Вісн. Кн. палати. — 2014. — № 3. — С. 49.

Науковий керівник
канд. іст. наук, проф. О.В. Воронянський

Кабашиный А.О.

Державний біотехнологічний університет

ТЕОРЕТИЧНА РЕФЛЕКСІЯ НА ПРОБЛЕМАТИКУ СОЦІАЛЬНОЇ НЕРІВНОСТІ

В сучасній Україні гостро стоїть питання сприйняття соціальної нерівності як серед науковців, так і серед населення. Необхідно розуміти наслідки стратифікації українського суспільства та її вплив на політичне та економічне життя, соціальні відносини.

В рамках дослідження ми порівнюємо поняття клас із соціальною стратою. По-перше, чим більшим стає різниця у достатку між середнім класом і елітами – тим більш загострюється відношення між класами. А це в свою чергу веде до таких наслідків: 1. Втрата довіри до інституту влади; 2. Деморалізації населення; 3. Зниження рівня соціальної захищеності.

По-друге, концентрація матеріальних благ у конкретній соціальної страти веде до закріплення її на вершині влади. Тобто становлення олігархії та диктатури політичних меншини. У демократичному суспільстві, це стає неможливим через гарант рівних для всіх прав, якщо більш конкретніше через